

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Osiński

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Romanowska

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. - -----

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2016 roku, 13 maja 2016 roku, 13 lipca 2016 roku

1/ sprawy P. Ż.

syna D. i A. z domu Z.

ur. (...) w G.-D.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 1 sierpnia 2015 roku w G.-D., pow. g. (...) (...), woj. (...) - (...) na parkingu niestrzeżonym przy ul. (...) umyślnie uszkodził pojazd marki F. (...) nr rej. (...) poprzez wybite tylnej szyby powodując straty w wysokości 1.000 złotych działając na szkodę A. B.

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk

2. w dniu 2 sierpnia 2015 roku w G.-D. przy ul. (...), pow. g. (...) (...), woj. (...) - (...) w rejonie Szkoły Podstawowej w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego w osobie sierż. szt. D. S. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. do zaniechania prawnej czynności służbowej stosował wobec niego przemoc poprzez usiłowanie kopnięcia go i uderzenia rękoma oraz znieważył go używając w stosunku do niego słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających

tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 kk, art. 226 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

3. w dniu 2 sierpnia 2015 roku w G.-D. przy ul. (...), pow. g. (...) (...), woj. (...) - (...) w rejonie Szkoły Podstawowej w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego w osobie st. sierż. L. K. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. do zaniechania prawnej czynności służbowej stosował wobec niego przemoc poprzez usiłowanie kopnięcia i uderzenia rękoma

tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

4. w dniu 2 sierpnia 2015 roku w G.-D. przy ul. (...), pow. g. (...) (...), woj. (...) - (...) w rejonie Szkoły Podstawowej w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego w osobie st. sierż. L. K. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. do zaniechania prawnej czynności służbowej stosował wobec niego groźbę bezprawną, a także znieważył go używając słów poniżających i obraźliwych

tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

5. w dniu 2 sierpnia 2015 roku w G.-D., pow. g. (...) (...), woj. (...) - (...) w trakcie doprowadzenia do Komendy Powiatowej Policji w G.-D. w radiowozie, w celu zmuszenia funkcjonariuszy publicznych w osobach sierż. szt. T. K.

i st. sierż. L. K. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. do zaniechania prawnej czynności służbowej stosował wobec nich groźby bezprawne pozbawienia życia oraz znieważył ich używając słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających

tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

6. w dniu 2 sierpnia 2015 roku w G.-D. przy ul. (...) w Komendzie Powiatowej Policji, pow. g. (...) (...), woj. (...) (...) w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego w osobie sierż. szt. D. S. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. do zaniechania prawnej czynności służbowej stosował wobec niego groźbę bezprawną i przemoc poprzez usiłowanie uderzenia go rękoma oraz znieważył go używając w stosunku do niego słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających

tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2/ sprawy M. K. (1)

syna W. i R. z domu P.

ur. (...) w G.-D.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 1 sierpnia 2015 roku w G.-D. pow. g. (...) (...), woj. (...) (...) na parkingu niestrzeżonym przy ul. (...) umyślnie uszkodził pojazd marki F. (...) nr rej. (...) poprzez wgniecenie dachu powodując straty w wysokości 1.000,- złotych na szkodę K. S. (1)

tj. o przestępstwo z art. 288 §1 kk

2. w dniu 02 sierpnia 2015 roku w G.-D. ul. (...), pow. g. (...) (...), woj. (...) (...) w rejonie Szkoły Podstawowej znieważył w miejscu publicznym funkcjonariusza publicznego w osobie sierż. szt. D. S. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. wykonującego czynności służbowe używając w stosunku do niego słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających oraz w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej stosował wobec niego przemoc poprzez usiłowanie uderzenia go rękoma i kopnięcia

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 kk, art. 224 § 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

3. w dniu 02 sierpnia 2015 roku w G.-D., pow. g. (...) (...), woj. (...) (...) w trakcie doprowadzenia do Komendy Powiatowej Policji w G.-D. w radiowozie znieważył funkcjonariuszy publicznych wykonujących czynności służbowe w osobach sierż. szt. D. S. i sierż. szt. T. K. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. używając w stosunku do wyżej wymienionych słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 kk

4. w dniu 02 sierpnia 2015 roku w G.-D. przy ul. (...), pow. g. (...) (...), woj. (...) (...) w Komendzie Powiatowej Policji znieważył w miejscu publicznym funkcjonariusza publicznego w osobie sierż. szt. D. S. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. wykonującego czynności służbowe używając w stosunku do wyżej wymienionego słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 kk

5. w dniu 02 sierpnia 2015 roku w G.-D. przy ul. (...) pow. g. (...) (...), woj. (...) (...) w Komendzie Powiatowej Policji w celu zmuszenia funkcjonariuszy publicznych w osobach asp. szt. A. R. i asp. szt. R. W. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. do zaniechania prawnej czynności służbowej stosował wobec nich przemoc poprzez usiłowanie uderzenia ich

rzucanymi w kierunku butami oraz poprzez szarpanie ich za ręce i mundur i usiłowanie kopnięcia ich a także znieważył wymienionych funkcjonariuszy używając wobec nich słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających

tj. o przestępstwo z art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

3/ sprawy M. W.

syna L. i I. z domu G.

ur. (...) w G.-D.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 02 sierpnia 2015 roku w G.-D. przy ul. (...), pow. g. (...) (...), woj. (...) - (...) w rejonie Szkoły Podstawowej w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego w osobie sierż. szt. D. S. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. do zaniechania prawnej czynności służbowej stosował wobec niego groźby bezprawne oraz przemoc poprzez usiłowanie kopnięcia go i uderzenia rękoma oraz znieważył go używając w stosunku do niego słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających

tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 kk, art. 226 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. w dniu 02 sierpnia 2015 roku w G.-D., pow. g. (...) (...), woj. (...) - (...) w trakcie doprowadzenia do Komendy Powiatowej Policji w G.-D. w radiowozie znieważył funkcjonariuszy publicznych wykonujących czynności służbowe w osobach sierż. szt. D. S. i sierż. szt. T. K. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. używając w stosunku do wyżej wymienionych słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających oraz naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego w osobie sierż. szt. D. S. w następujący sposób, że szarpał wymienionego za pagon rękę oraz odpychał jego głowę

tj. o przestępstwo z art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

3. w dniu 02 sierpnia 2015 roku w G.-D. przy ul. (...), pow. g. (...) (...), woj. (...) - (...) w Komendzie Powiatowej Policji w G.-D. w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego w osobie sierż. szt. D. S. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. do zaniechania prawnej czynności służbowej stosował wobec niego groźby bezprawne oraz przemoc poprzez usiłowanie uderzenia go oraz szarpanie za rękaw munduru, a także znieważył go używając w stosunku do niego nich słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających

tj. o przestępstwo z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

4/ sprawy A. P.

syna J. i J. z domu W.

ur. (...) w G.-D.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 02 sierpnia 2015 roku w G.-D. przy ul. (...), pow. g. (...) (...), woj. (...) - (...) w rejonie Szkoły Podstawowej znieważył w miejscu publicznym funkcjonariusza publicznego w osobie sierż. szt. D. S. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. wykonującego czynności służbowe używając w stosunku do wyżej wymienionego słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających oraz w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej stosował wobec niego przemoc poprzez usiłowanie uderzenia go rękoma i kopnięcia

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 kk, art. 224 § 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. w dniu 02 sierpnia 2015 roku w G.-D., pow. g. (...) (...), woj. (...) - (...) w trakcie doprowadzenia do Komendy Powiatowej Policji w G.-D. w radiowozie znieważył funkcjonariuszy publicznych wykonujących czynności służbowe w osobach sierż. szt. D. S. i sierż. szt. T. K. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. używając w stosunku do wyżej wymienionych słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 kk

3. w dniu 02 sierpnia 2015 roku w G.-D. przy ul. (...) w Komendzie Powiatowej Policji, pow. g. (...) (...), woj. (...) - (...) w celu zmuszenia funkcjonariuszy publicznych w osobach asp. szt. A. R. i asp. szt. R. W. z Komendy Powiatowej Policji w G.-D. do zaniechania prawnej czynności służbowej stosował wobec nich groźbę bezprawną i przemoc poprzez użycie siły uderzenia ich rękoma i kopnięcie, a także znieważył ich używając słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających

tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 kk, art. 226 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego **P. Ż.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 288 § 1 kk i za to na mocy art. 288 § 1 kk po zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 oraz art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. B. kwoty 1.000,00 (jeden tysiąc) złotych;

III. uznaje oskarżonego **P. Ż.** za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie 2, 3, 4, 5 i 6 aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż czyny z punktu 2 i 6 wyczerpują znamiona występku z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, czyn z punktu 3 wypełnia znamiona występu z art. 224 § 2 kk, a czyny z punktów 4 i 5 aktu oskarżenia wypełniają znamiona art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i uznając, iż zostały one popełnione w ramach ciągu przestępstw w myśl art. 91 § 1 kk i art. 11 § 3 kk na mocy art. 224 § 1 kk w zw. z art. 224 § 2 kk po zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 oraz art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na mocy art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 i § 3 kk w miejsce jednostkowych kar ograniczenia wolności orzeczonych wobec **P. Ż.** wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

V. uznaje oskarżonego **M. K. (1)** za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie 2 i 5 aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż czyn z punktu 2 aktu oskarżenia wyczerpuje znamiona występu z art. 226 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, tj. dwóch przestępstw z art. 226 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 222 § 1 kk, art. 226 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i przyjmując, iż zostały one popełnione w ramach ciągu przestępstw w myśl art. 91 § 1 kk na mocy art. 224 § 1 kk w zw. z art. 224 § 2 kk po zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 oraz art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

VI. uznaje oskarżonego **M. K. (1)** za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie 3 i 4 aktu oskarżenia tj. dwóch przestępstw z art. 226 § 1 kk i przyjmując, iż zostały one popełnione w ramach ciągu przestępstw w myśl art. 91 §1 kk na mocy art. 226 § 1 kk w zw. art. 34 §1 i 1a pkt 1 oraz art. 35 §1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

VII. na mocy art. 91 §2 kk w zw. z art. 86 §1 i §3 kk w miejsce jednostkowych kar ograniczenia wolności orzeczonych wobec **M. K. (1)** wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

VIII. uznaje oskarżonego **M. W.** za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie 1 i 3 aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż czyn z punktu 1 wyczerpuje znamiona występku z art. 224 §2 kk i art. 226 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk, tj. dwóch przestępstw z art. 224 § 2 kk, art. 226 § 1 kk i art. 11 § 2 kk oraz z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 224 §2 kk i art. 226 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i przyjmując, iż zostały one popełnione w ramach ciągu przestępstw w myśl art. 91 §1 kk i art. 11 §3 kk na mocy art. 224 § 1 kk w zw. z art. 224 §2 kk po zastosowaniu art. 37a kk w zw. art. 34 §1 i 1a pkt 1 oraz art. 35 §1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

IX. uznaje oskarżonego **M. W.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to w myśl art. 11 §3 kk na mocy art. 222 §1 kk w zw. z art. 34 §1 i 1a pkt 1 oraz art. 35 §1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

X. na mocy art. 91 §2 kk w zw. z art. 86 §1 i §3 kk w miejsce jednostkowych kar ograniczenia wolności orzeczonych wobec **M. W.** wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

XI. uznaje oskarżonego **A. P.** za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie 1 i 3 aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż wyczerpują one znamiona dwóch przestępstw z art. 226 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i przyjmując, iż zostały one popełnione w ramach ciągu przestępstw w myśl art. 91 §1 kk i art. 11 §3 kk, na mocy art. 224 § 1 kk w zw. z art. 224 §2 kk po zastosowaniu art. 37a kk w zw. art. 34 §1 i 1a pkt 1 oraz art. 35 §1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

XII. uznaje oskarżonego **A. P.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 226 §1 kk i za to na mocy 226 §1 kk w zw. z art. 34 §1 i 1a pkt 1 oraz art. 35 §1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

XIII. na mocy art. 91 §2 kk w zw. z art. 86 §1 i §3 kk w miejsce jednostkowych kar ograniczenia wolności orzeczonych wobec **A. P.** wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

XIV. na mocy art. 72 §1 pkt 2 kk w zw. z art. 34 §3 kk zobowiązuje oskarżonego **P. Ż.** do przeproszenia pokrzywdzonych **D. S., L. K., T. K. i A. B.** za jego zachowanie w stosunku do pokrzywdzonych w dniach 1 i 2 sierpnia 2015 roku na łamach prasy lokalnej, tj. w Tygodniku (...) w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

XV. na mocy art. 72 §1 pkt 2 kk w zw. z art. 34 §3 kk zobowiązuje oskarżonego M. K. (1) do przeproszenia pokrzywdzonych D. S., T. K., A. R. i R. W. za jego zachowanie w stosunku do pokrzywdzonych w dniu 2 sierpnia 2015 roku na łamach prasy lokalnej, tj. w Tygodniku (...) w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

XVI. na mocy art. 72 §1 pkt 2 kk w zw. z art. 34 §3 kk zobowiązuje oskarżonego M. W. do przeproszenia pokrzywdzonych D. S., T. K. za jego zachowanie w stosunku do pokrzywdzonych w dniu 2 sierpnia 2015 roku na łamach prasy lokalnej, tj. w Tygodniku (...) w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

XVII. na mocy art. 72 §1 pkt 2 kk w zw. z art. 34 §3 kk zobowiązuje oskarżonego A. P. do przeproszenia pokrzywdzonych D. S., T. K., A. R. i R. W. za jego zachowanie w stosunku do pokrzywdzonych w dniu 2 sierpnia 2015 roku na łamach prasy lokalnej, tj. w Tygodniku (...) w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

XVIII. na mocy art. 46 §2 kk zobowiązuje oskarżonego P. Ż. do zapłaty nawiazki tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonych:

- D. S. – w kwocie 500,00 (pięćset) złotych,

- L. K. – w kwocie 500,00 (pięćset) złotych,

- T. K. – w kwocie 500,00 (pięćset) złotych,

z ustawowymi odsetkami od dnia 3 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty

XIX. na mocy art. 46 §2 kk zobowiązuje oskarżonego M. K. (1) do zapłaty nawiazki tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonych:

- D. S. – w kwocie 500,00 (pięćset) złotych,

- A. R. – w kwocie 500,00 (pięćset) złotych,

- T. K. – w kwocie 500,00 (pięćset) złotych,

- R. W. – w kwocie 500,00 (pięćset) złotych,

z ustawowymi odsetkami od dnia 3 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty

XX. na mocy art. 46 §2 kk zobowiązuje oskarżonego M. W. do zapłaty nawiazki tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonych:

- D. S. – w kwocie 500,00 (pięćset) złotych,

- T. K. – w kwocie 500,00 (pięćset) złotych,

z ustawowymi odsetkami od dnia 3 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty

XXI. na mocy art. 46 §2 kk zobowiązuje oskarżonego A. P. do zapłaty nawiazki tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonych:

- D. S. – w kwocie 500,00 (pięćset) złotych,

- A. R. – w kwocie 500,00 (pięćset) złotych,

- T. K. – w kwocie 500,00 (pięćset) złotych,

- R. W. – w kwocie 500,00 (pięćset) złotych,

z ustawowymi odsetkami od dnia 3 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty

XXII. na mocy art. 63 §1 kk na poczet orzeczonych kar łącznych ograniczenia wolności zalicza oskarżonym:

- P. Ż. okres zatrzymania od dnia 2 sierpnia 2015 roku godz. 00.05 do dnia 2 sierpnia 2015 roku godz. 14.25 uznając, iż stanowi to dwa dni kary ograniczenia wolności,

- M. K. (1) okres zatrzymania od dnia 2 sierpnia 2015 roku godz. 00.05 do dnia 2 sierpnia 2015 roku godz. 15.50 uznając, iż stanowi to dwa dni kary ograniczenia wolności,

- M. W. okres zatrzymania od dnia 2 sierpnia 2015 roku godz. 00.05 do dnia 2 sierpnia 2015 roku godz. 14.45 uznając, iż stanowi to dwa dni kary ograniczenia wolności,

- A. P. okres zatrzymania od dnia 2 sierpnia 2015 roku godz. 00.05 do dnia 2 sierpnia 2015 roku godz. 15.05 uznając, iż stanowi to dwa dni kary ograniczenia wolności,

XXIII. zasądza od oskarżonego P. Ż. kwotę 300,00 (trzystu) złotych tytułem opłaty i obciąża go ¼ wydatków w sprawie w kwocie 40,00 (czterdziestu) złotych;

XXIV. zwalnia oskarżonych M. K. (1), M. W. oraz A. P. od obowiązku uiszczenia opłat, zaś obciąża każdego z nich w ¼ wydatków w sprawie, to jest w kwocie po 40,00 (czterdzieści) złotych.

Sygn. akt II K 232/15

UZASADNIENIE

1 sierpnia 2015 roku około godziny 17:00 M. K. (1) oraz M. W. przebywali w mieszkaniu P. Ż. przy ul. (...) w G.-D., gdzie wspólnie spożywali alkohol. Około godziny 20 wyszli do miasta. Wówczas spotkali A. P., który dołączył do grupy. Do późnych godzin wieczornych mężczyźni chodzili po mieście i spożywali alkohol, który kupowali w pobliskich sklepach. Około godziny 23 przebywali w rejonie skrzyżowania ul. (...), idąc do sklepu (...) przy ul. (...). Na wysokości bloku nr 28 przy ul. (...) przebiegł po dachu zaparkowanego samochodu osobowego marki f. (...), w wyniku czego dokonał wgniecenia w dachu tego pojazdu, powodując stratę w wysokości 1.000,- złotych na szkodę K. S. (2). Gdy okazało się, że sklep jest zamknięty, mężczyźni postanowili wrócić na teren szkoły podstawowej nr (...). W drodze powrotnej M. K. (1) i M. W. przewrócili stojący obok ławki przy ul. (...) betonowy śmietnik. Następnie, idąc ul. (...), obok parkingu, na którym zaparkowany był uszkodzony wcześniej przez M. K. (1) samochód, P. Ż. wszedł na zaparkowany tam samochód marki S. (...) i kopnął w przednią szybę, powodując jej uszkodzenie. Swoich zachowaniem spowodował stratę po stronie M. S., właściciela samochodu, w wysokości 400,01 złotych. Następnie P. Ż. wszedł na znajdujący się na parkingu pojazd F. (...) i kopnął w tylną szybę, zbijając ją. Dodatkowo porysował pokrywę bagażnika. Dokonanymi uszkodzeniami spowodował stratę u właściciela samochodu, A. B., w łącznej wysokości 1.000,- złotych. Po uszkodzeniu drugiego auta mężczyźni zostali upomniani przez kobietę z pobliskiego bloku. Wówczas P. Ż. oraz A. P. uciekli w kierunku szkoły podstawowej, zaś M. K. (1) i M. W. do bloku przy ul. (...). Po chwili wszyscy mężczyźni ponownie spotkali się na ul. (...), przy wejściu na teren szkoły podstawowej. Słyszając głośnie zachowanie grupy przechodniów oraz odgłosy tłuczonego szkła, K. S. (3) wraz z mężem i szwagierką udała się na parking, aby sprawdzić stan swojego samochodu, który był zaparkowany w rejonie miejsca, z którego dochodziły odgłosy i gdzie widziała grupkę czterech młodych mężczyzn. Na miejscu ujawniła uszkodzenia dwóch aut, po czym zadzwoniła na Policję.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego P. Ż. – k. 3, 40 zbioru (...), k. 92-94,

- wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) – k. 6, 24 zbioru (...),

- wyjaśnienia M. W. – k. 97-99,
- wyjaśnienia oskarżonego A. P. – k. 99-100,
- zeznania świadka K. S. (3) – k. 20v-21 zbioru C,
- zeznania świadka K. S. (2) – k. 46 zbioru C,
- zeznania świadka A. B. – k. 45 zbioru C, k. 104,
- protokół oględzin rzeczy wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 11-24 zbioru (...).

Po przyjeździe patrolu Policji w osobach D. S. i M. M., w miejscu ujawnienia uszkodzeń samochodów nie zastano sprawców. Po chwili na miejsce przyjechali dwaj kolejni policjanci, tj. L. K. oraz T. K.. M. M. pozostał na miejscu, pozostali policjanci rozpoczęli poszukiwania opisanych przez zgłaszającą mężczyzn. Idąc w kierunku szkoły podstawowej, D. S. oraz L. K. dostrzegli grupę młodych mężczyzn, którzy dokonywali uszkodzeń ławki oraz kosza na ul. (...). W związku z zaistniałym zdarzeniem policjanci przystąpili do interwencji. D. S. udał się w kierunku sprawców. L. K. zadzwonił w tym czasie po wsparcie i poszedł w kierunku ul. (...), aby udaremnić mężczyznom ewentualną ucieczkę przez bramkę w ogrodzeniu boiska od strony ulicy (...). Widząc nadchodzącego policjanta, mężczyźni przeszli przez bramkę na teren boiska szkolnego. Wówczas D. S. zaczął biec. Gdy był w pobliżu bramki wydał w kierunku mężczyzn polecenie: „stać Policja, na ziemię”. Mężczyźni na powyższe nie zareagowali. Dwóch z nich podjęło próbę ucieczki w kierunku ul. (...), zaś dwóch zaczęło przejawiać agresję w stosunku do funkcjonariusza. Gdy uciekający zauważyli drugiego policjanta, zawrócili i również zachowywali się agresywnie. Mimo ostrzeżenia o możliwości zastosowania środków przymusu bezpośredniego, mężczyźni nie reagowali na polecenia funkcjonariuszy. M. W. groził D. S., że gdy spotka go na mieście to go zabije. Strasząc policjanta zwolnieniem z pracy, mówił również, że ma wujka prawnika i posiada dobre znajomości w prokuraturze. M. K. (1) wyzywał D. S., nazywał go „cwelem” i „skurwysynem jebanym”. P. Ż. również używał w stosunku do funkcjonariusza słów wulgarnych. Dodatkowo zatrzymani wymachiwali w kierunku D. S. rękoma oraz próbowali go kopać. Wobec tych działań funkcjonariusz zastosował chwytły obezwładniające, które nie przyniosły jednak zamierzonego efektu. Następnie użył pałki typu tonfa, zadając uderzenia w umięśnione części ciała, aby pokonać czynny opór i wyegzekwować pożądane zachowanie. Po dotarciu na miejsce drugiego policjanta, P. Ż. zaczął wymachiwać w jego kierunku rękoma i nogami, próbując go uderzyć. Wówczas L. K. zastosował wobec napastnika chwyt obezwładniający, a następnie założył kajdanki na ręce trzymane z tyłu i położył go na ziemię. Pozostali mężczyźni zostali obezwładnieni i ułożeni na ziemi przez D. S.. Z uwagi na dalsze okazywanie oporu wymieniony założył M. K. (1) i M. W. jedną parę kajdanek, skuwając ich razem. Po przyjeździe na miejsce kolejnych funkcjonariuszy, T. K. i M. M., kajdanki zostały założone również A. P. na ręce trzymane z tyłu. Następnie M. K. (1), M. W. oraz A. P. zostali przetransportowani radiowozem policyjnym przez T. K. i D. S. do Komendy Powiatowej Policji w G.-D.. W tym czasie M. M. i L. K. zostali na miejscu z P. Ż., oczekując na przyjazd kolejnego radiowozu. Podczas transportu M. W. szarpał D. S., który siedział obok kierującego pojazdem T. K., za pagon od munduru, za rękaw oraz odpychał jego głowę. Po przyjeździe do KPP mężczyźni zostali rozkuci i poddani rewizji osobistej. W trakcie rewizji M. K. (1) zachowywał się wulgarnie, wobec czego został ponownie skuty kajdankami. Po odebraniu rzeczy do depozytu zostali wprowadzeni do oddzielnych pomieszczeń. Podczas czynności z udziałem M. W. wymieniony ponownie zaczął szarpać funkcjonariusza, wymachiwać do niego rękoma i straszyć zwolnieniem z pracy. M. K. (1) również wyzywał policjanta, używając słów wulgarnych. Aby odeprzeć czynny opór M. W., D. S. ponownie zastosował środek przymusu bezpośredniego w postaci pałki służbowej. Po zakończeniu czynności z M. W., A. P. i M. K. (1), T. K. wrócił na ulicę (...) po P. Ż.. Przetrasportował go do budynku komendy policji wspólnie z L. K.. W czasie przewozu zatrzymany zachowywał się wulgarnie w stosunku do funkcjonariuszy, wyzywał ich, mówiąc: „po wszystkich was zajebie”. Po przyjeździe na komendę wszystkich zatrzymanych przebadano na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Podczas tych czynności zatrzymani zachowywali się nadal agresywnie i wulgarnie. Wyniki badania stanu trzeźwości: P. Ż. o godzinie 23:45 1,05 mg/l, A. P. o godzinie 23:48 0,19 mg/l, M. K. (1) o godzinie 23:52 0,71 mg/l, M. W. o godzinie 23:55 0,83 mg/l. Po sprawdzeniu stanu trzeźwości zatrzymani zostali doprowadzeni na badania do przychodni szpitalnej. Przed przewiezieniem A. P. na badanie lekarskie wymieniony zachowywał się

bardzo agresywnie, wymachiwał rękoma i nogami, nie stosował się do poleceń wydawanych przez funkcjonariuszy R. W. i A. R.. Używał w stosunku do nich słów wulgarnych. W celu umożliwienia przetransportowania mężczyzny użyto wobec niego pałki służbowej. Następnie na badania lekarskie został przewieziony M. K. (1), który również zachowywał się wulgarnie, nie stosował się do poleceń policjantów. Ponownie wykrzywił, że ma znajomości w prokuraturze. Nie chciał się ubrać, kopał swoje buty w stronę funkcjonariuszy, wyzywał ich wulgarnie od „chujów” i „psów jebanych”. Podczas zakładania kajdanek przed transportem do przychodni (...) wrywał się, szarpał R. W. i A. R. za mundur, próbował ich kopnąć. Wobec opisanego zachowania funkcjonariusze użyli w stosunku do wymienionego pałki służbowej, co umożliwiło założenie kajdanek. Następnie mężczyzna został przekazany T. K. i L. K., którzy przewieźli go na badanie lekarskie. Podczas transportu na badane M. K. (1) był ubrany jedynie w slipy, co wynikało z jego wcześniejszego zachowania, kiedy to nie chciał się podporządkować żądaniom policjantów. Po wykonaniu badań lekarskich M. W., M. K. (1) oraz P. Ż. zostali osadzeni w izolowanych pomieszczeniach w budynku komendy policji w G.-D., zaś A. P. został przewieziony do komendy policji w B. z uwagi na brak czwartego pomieszczenia do osadzenia.

- zeznania świadka D. S. – k. 80v-81v, 86, 101-104,

- zeznania świadka T. K. – k. 82v-83, 104-105,

- zeznania świadka R. W. – k. 125-126, 129v-130v,

- zeznania świadka L. K. – k. 127-128, 130v-131v,

- protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 45, 47, 50, 52.

W związku z tym, iż wniosek o sporządzenie uzasadnienia na piśmie został złożony przez obrońcę oskarżonych M. K. (1) i M. W., sąd ograniczył sporządzenie uzasadnienia wyroku w części dotyczącej tych oskarżonych (art. 423 § 1a kpk).

Oskarżony M. W. nie był dotychczas karany, wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu, bezrobotny, uczeń Liceum dla Dorosłych w G.-D., pozostający na utrzymaniu rodziców, kawaler, bezdzietny, zdrowy, w PZP nie leczył się, bez uzależnień.

Dowód:

- karta karna – k. 20 zbioru (...);

- dane osobopoznawcze – k. 41 zbioru (...),

- dane oskarżonego – k. 91-92.

Oskarżony M. K. (1) nie był dotychczas karany, wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu, uczeń Liceum Ogólnokształcącego w G.-D., pozostający na utrzymaniu rodziców, kawaler, bezdzietny, zdrowy, w PZP nie leczył się, bez uzależnień.

Dowód:

- karta karna – k. 62,

- dane osobopoznawcze – k. 11 zbioru (...),

- dane oskarżonego – k. 91

Postanowieniem z 21 marca 2016 roku tutejszy sąd, na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 kpk i art. 59a § 1 kpk, umorzył wobec oskarżonego M. K. (1) postępowanie karne o czyn z art. 288 § 1 kk, opisany w punkcie I aktu oskarżenia, wobec cofnięcia wniosku o ściganie przed otwarciem przewodu sądowego (k. 88). Sąd uwzględnił, iż oskarżony pojednał się z pokrzywdzonym i naprawił wyrządzoną mu szkodę

Oskarżony M. K. (1) przyznał się jedynie do popełnienia pierwszego z zarzucanych mu czynów, co do którego postępowanie karne zostało umorzone. Złożył w tym zakresie wyjaśnienia. Do popełnienia pozostałych czynów nie przyznał się i odmówił składania wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym. W toku rozprawy wyjaśnił, że w dniu 1 sierpnia 2015 roku od godziny 17 wspólnie z kolegami, tj. M. W. i P. Ż., spożywali alkohol w mieszkaniu tego ostatniego. Około godziny 20 wyszli na miasto, gdzie spotkali A. P.. Do godziny 23 chodzili po mieście i spożywali alkoholu. Oskarżony podał, że w drodze do sklepu przy ul. (...), przebiegł po dachu zaparkowanego przy ul. (...) samochodu marki f. (...). W drodze powrotnej ze sklepu, który okazał się zamknięty, wspólnie z M. W. przewrócił śmietnik. Gdy jeden z jego kolegów zbil szyby w zaparkowanych samochodach, jakaś kobieta zaczęła krzyczeć w ich kierunku. Wówczas rozbiegli się w dwie strony i po chwili spotkali przy ulicy (...), na wysokości wejścia na teren szkoły podstawowej. Tam oskarżony próbował przewrócić kolejny śmietnik, jednak nie udało mu się to i sam się przewrócił. Składając te wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, M. K. (1) nie był w stanie racjonalnie wyjaśnić powodów swojego zachowania. Wskazał, że był bardzo pijany, bowiem praktycznie od rana spożywał alkohol. Odnosząc się do przebiegu zatrzymania przez policję, oskarżony wyjaśnił, iż usłyszał komendę „Policja stać, na glebę”. Gdy się odwrócił został trzykrotnie uderzony pałką, następnie przewrócony na ziemię i skuty kajdankami wspólnie z M. W.. Po tym został od razu przewieziony wspólnie z M. W. i A. P. na komendę, gdzie został rozebrany do majtek i osadzony w celi. Gdy w niej przebywał do środka weszli funkcjonariusze policji A. R. i R. W. oraz jeszcze jeden policjant. Oskarżony podał, że A. R. miał przy sobie jego buta i pytał czy należy do niego. Następnie funkcjonariusz wyszedł z celi i po chwili wrócił z pałką służbową, którą po chwili zaczął wielokrotnie uderzać oskarżonego po plecach w okolicy nerek. Oskarżony wyjaśnił, iż na skutek wielokrotnych uderzeń zaczął płakać, oddał mocz w majtki. Dodał, że podczas „katowania” A. R. nazywał go „skurwysynem”. Następnie został przesłuchany. Przed przesłuchaniem został trzykrotnie uderzony przez A. R. pięścią w głowę. Był również wyzywany. Wyjaśnił także, że nie przypomina sobie, aby A. P. i M. W. byli agresywni wobec policjantów. Mimo tego, gdy przebywał w celi słyszał, że wymienieni płakali i krzyczeli, żeby ich zostawić w spokoju. Podczas transportu na badania oskarżony miał na sobie jedynie majki i buty, gdyż policjanci powiedzieli, że jest ciepło i może jechać tylko w majtkach. Wykluczył jednocześnie, aby nie chciał się ubrać. Oskarżony przyznał, iż w dniu 1 sierpnia 2015 roku wypił trochę alkoholu, ale w chwili zatrzymania kontaktował już normalnie, bowiem po tym jak został uderzony kilkukrotnie pałką, otrzeźwiał. Opisując przebieg zdarzenia przy szkole, oskarżony wyjaśnił, iż został uderzony przez D. S. czarną pałką jeszcze przez powaleniem na ziemię. Wskazał, iż nie stawiał żadnego oporu. Podał, że nie ma zatargów z D. S.. W złożonych wyjaśnieniach oskarżony zauważył także, że dwa tygodnie przed zdarzeniem został oskarżony o uszkodzenie fontanny. Nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i na swoim profilu na F. wstawił zdjęcie środkowego palca. Po kilka dniach do jego ojca zadzwonił funkcjonariusz G., który powiedział, że oskarżony przez to zdjęcie będzie miał „przejebane” (k. 95-97, k. 6 zbioru (...)).

Oskarżony M. W. zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w toku rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W sądzie wyjaśnił, iż od południa przebywał w mieszkaniu P. Ż., gdzie wspólnie z M. K. (1) i P. Ż. spożywali alkohol. Wieczorem wyszli do paru sklepów po alkohol. Gdy wracali ze sklepu (...), M. K. (1) wbiegł na „malucha”. Następnie P. Ż. wybił szybę w jednym samochodzie, a później w drugim. Z kolei oskarżony razem z M. K. (1) uciekli w stronę bloku przy ul. (...), a ich koledzy poszli w stronę szkoły. Po chwili spotkali się koło szkoły. Gdy wszedł na teren szkoły, usłyszał krzyk (...). Wtedy zobaczył D. S. i L. K.. D. S. podbiegł do M. K. (1) i uderzył go pałką. Gdy ten przewrócił się, policjant uderzył go jeszcze kilka razy. Oskarżony podał jednocześnie, że gdy usłyszał polecenie, położył się bez żadnego oporu na ziemię. Mimo tego, został dwukrotnie uderzony przez D. S. pałką, a następnie skuty z M. K. (1) kajdankami. Nie widział jednocześnie, aby któryś z jego kolegów bił, kopał, wyzywał czy choćby usiłował bić policjantów. Z wyjaśnień oskarżonego wynikało, że w drodze konwojowania na komendę policji zatrzymani zachowywali się normalnie. Oskarżony prosił jedynie, aby D. S. go rozkuł, gdyż bolała go ręka. Oskarżony podał, że po przyjeździe na komendę został rozebrany. Po chwili D. S. zabrał go do osobnego pokoju i dwukrotnie uderzył go w twarz otwartą dłonią. Kiedy przewrócił się na podłogę, policjant bił go pałką. Następnego dnia słyszał, jak po otwarciu drzwi od celi P. Ż., został on pobity przez policjantów A. K. oraz G.. Mężczyźni ci przyszli następnie do niego i zaczęli wyzywać go i nakłaniać, żeby przyznał się do winy. Po kilku minutach zabrali go na przesłuchanie. Gdy nie chciał przyznać się, to obecny przy przesłuchaniu A. R. bił go otwartą dłonią po głowie (k. 97-99).

Dokonując oceny wyjaśnień oskarżonych M. K. (1) i M. W., należało wskazać, że co do zasady wyjaśnienia te były ze sobą tożsame. Ponadto korespondowały z wyjaśnieniami pozostałych współoskarżonych. To pozwoliło na ich łączną ocenę. Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonych jedynie w części, w której opisywali przebieg zdarzenia sprzed interwencji policji. Wyjaśnienia w tym zakresie korespondowały z pozostałymi dowodami, w tym z protokołami uszkodzeń mienia, dokumentacją fotograficzną oraz zeznaniami właścicieli uszkodzonych samochodów oraz K. S. (3), która obserwowała zachowanie oskarżonych na ulicy (...). Przymiotu wiarygodności odmówiono natomiast wyjaśnieniom oskarżonych w odniesieniu do okoliczności związanych z przebiegiem interwencji policjantów. Zwrócić należy uwagę, iż oskarżeni, mimo przyznania, że przed interwencją Policji zachowywali się nieodpowiedzialnie i niezrozumiale, wskazali, że chwilę po tym, podczas zajścia z policjantami, byli spokojni, opanowani, wykonywali wszelkie polecenia oraz nie stawiali żadnego oporu. Mimo tego, iż ich zachowanie zarówno na boisku szkolnym, jak i w komendzie było w pełni poprawne, to zostali dotkliwie pobici przez policjantów. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżeni w momencie interwencji policji znajdowali się pod wpływem alkoholu, co w późniejszym czasie zostało potwierdzone badaniami przeprowadzonymi w budynku komendy policji. Okoliczność ta została zresztą potwierdzona przez samego oskarżonego M. K. (1), który wyjaśnił, iż był mocno pijany (k. 6 zbioru (...)). W wyjaśnieniach złożonych przed sądem co prawda wskazał, że podczas interwencji policji nie czuł się pijany i po otrzymaniu uderzeń pałką wytrzymał. Nie był jednak w stanie racjonalnie wyjaśnić rozbieżności w tym zakresie. Nie sposób logicznie wytłumaczyć, w jaki sposób interwencja policji miałyby wpłynąć na jego stan. Wyjaśnienia oskarżonych w tym zakresie stoją ponadto w ostrej sprzeczności z zeznaniami świadków D. S., L. K., A. R., R. W., T. K. oraz J. K.. Świadkowie D. S. i L. K., którzy przeprowadzali interwencję na ternie szkoły, w sposób uporządkowany i logiczny wskazali na sekwencję czynności podjętych wobec oskarżonych. Przystępując do zatrzymania sprawców napotkali na trudności z ich strony. Policjanci wskazali, w jakich okolicznościach doszło do użycia środków przymusu bezpośredniego. Zeznali, iż dwójka z oskarżonych od razu po wypowiedzianej komendzie podjęła próbę ucieczki, a pozostali stawiali czynny i bierny opór. Dodatkowo wszyscy oskarżeni, znajdując się pod działaniem alkoholu, zachowywali się bardzo wulgarnie i agresywnie. Wymachiwali rękoma i nogami, używali słów wulgarnych i obraźliwych. Biorąc pod uwagę wcześniejsze zachowanie oskarżonych, którzy bez żadnego powodu uszkodzili napotkane na drodze samochody, przewrócili śmietniki, uszkodzili ławkę i tłukli butelki, trudno było podzielić ich depozycje, że podczas interwencji policji zachowywali się w pełni poprawnie, nie krzyczeli, nie używali słów wulgarnych, nie stawiali oporu. Wyjaśnienia te brzmią zupełnie nielogicznie. Trudno bowiem znaleźć racjonalne powody, dla których funkcjonariusze mieliby użyć środków przymusu bezpośredniego, włącznie z użyciem pałki służbowej, w stosunku do osób, które dobrowolnie zastosowały się do padających komend. W odróżnieniu od przedstawionych powyżej wyjaśnień oskarżonych, zeznania świadków D. S. oraz L. K. jawią się jako uporządkowane i logiczne. Policjanci wskazali, iż w pierwszym rzędzie stosowali wobec awanturujących się oskarżonych chwytły obezwładniające. Kiedy nie odniosły one skutku, użyli również pałki służbowej. Jednocześnie dla sądu logiczne były zeznania D. S., który wskazał, że mimo zadawania uderzeń M. K. (1) w umięśnione części, wymieniony mógł doznać obrażeń, np. na rękach gdy zasłaniał się przed zadawanymi razami. Fakt ten tłumaczy obrażenia, które zostały ujawnione na ciele oskarżonego (dokumentacja fotograficzna - k. 53a). Bez cienia wątpliwości policjanci zeznali także, iż w czasie interwencji zostali znieważeni przez oskarżonych słowami obelżywymi. Odwołując się ponownie do zasad logiki i doświadczenia życiowego, należy wskazać, iż aktom niechęci i agresji wobec policjantów na ogół towarzyszą również obelgi wypowiedziane przez zatrzymanych. Tak też było w przedmiotowej sprawie. Policjanci cytowali słowa wypowiedziane przez oskarżonych (skurwysyny jebane, psy, cwele). Towarzyszyły im również groźby kierowane w kierunku policjantów. W tym stanie rzeczy sąd odmówił przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom obu oskarżonych, uznając je za nielogiczne. Wyjaśnienia te nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym poza wyjaśnieniami współoskarżonych w sprawie. Osoby te miały jednakże oczywisty interes, aby wspierać linię obrony M. K. (1) i M. W.. Stanęli bowiem pod tożsamymi w swej wymowie zarzutami. Także i w tym wypadku są one sprzeczne z zeznaniami policjantów przeprowadzających interwencję. Świadkowie przeprowadzający interwencję przedstawili spójną relację. Elementy ich zeznań wzajemnie się uzupełniały, tworząc logiczny obraz przebiegu zdarzeń w momencie zatrzymania oraz w okresie późniejszym. Stanowiska oskarżonych nie wspierają również w sposób przekonujący zeznania świadków S. L., M. L. oraz M. K. (2). Oskarżeni twierdzili, że wymienieni byli naocznymi świadkami całego zdarzenia. Należy jednak zwrócić uwagę, że S. L. zeznał, że kiedy szedł z bratem i z kolegą z daleka zauważył jakąś bójkę. M. L. wskazał z kolei, że widząc jakieś zajście

podbiegł tam. Ponadto nie był w stanie powiedzieć, czy użycie pałki służbowej było uzasadnione. Sąd wziął również pod uwagę, iż świadek S. L. zeznał, iż mówił do P. Ż., żeby ten się uspokoił, co wskazuje, iż wbrew wyjaśnieniom oskarżonych, nie byli on spokojni i nie stosowali się do poleceń policjantów. W świetle takiej treści zeznań, trudno było przyjąć, że świadkowie ci widzieli całe zajście od zdarzenia, a w szczególności zachowanie oskarżonych przed zastosowaniem środków przymusu bezpośredniego. Oceniając z kolei zeznania M. K. (2), brata oskarżonego, sąd uwzględnił, że świadek ten opisał jedynie, że policjant użył w stosunku do jego brata pałki służbowej. Jednocześnie świadek nie opisał jak wyglądało zachowanie oskarżonych, czy stawiali jakiś opór, czy używali słów wulgarnych. W ocenie sądu najprawdopodobniej świadek celowo pominął te okoliczności, aby nie składać nieprawdziwych zeznań i jednocześnie nie obciążać brata.

Sąd odmówił także wiary wyjaśnieniom oskarżonych M. W. i M. K. (1) w części dotyczącej przebiegu zdarzeń po interwencji policjantów w pobliżu szkoły podstawowej. Świadców, którzy przewozili oskarżonych na komendę, tj. D. S. i T. K., spójnie zeznali, że podczas jazdy M. W., który miał kajdanki tylko na jednej ręce, wolną ręką szarpał D. S. i odpychał jego głowę. Dodatkowo świadek T. K. zeznał, iż oskarżeni w tym czasie używali w stosunku do funkcjonariusza słów wulgarnych i obraźliwych, „ty kurwo, ty psie jebany” (k. 83). M. W. podobnie zachowywał się również na komendzie. Szarpał policjanta za rękaw, krzyczał, groził zwolnieniem z pracy. Jego zachowanie ponownie uzasadniło zastosowanie pałki służbowej. W tym czasie M. K. (1) używał w stosunku do D. S. słów wulgarnych. Zachowanie M. W. na komendzie zostało potwierdzone zeznaniami T. K., który wskazał, że zatrzymany zaczął szarpać policjanta za mundur, co wywołało konieczność zastosowania pałki służbowej. Naganne zachowanie oskarżonego zostało potwierdzone również zeznaniami dyżurnego KPP, J. K.. Świadek ów wskazał, iż M. W. zachowywał się tragicznie (k. 136). Z zeznań świadków R. W. oraz A. R. wynikało, jak wyglądało zachowanie oskarżonego M. K. (1) przed transportem na badania lekarskie. Oskarżony zaczął wykrzykiwać, że policjanci, „gównu” mogą mu zrobić ponieważ jego ojciec ma znajomości. Lekceważył polecenia, używał słów wulgarnych, nie chciał się ubrać, kopał swoje buty w ich kierunku. Podczas zakładania kajdanek szarpał funkcjonariuszy, próbował ich kopać. To zachowanie wymusiło ponowne zastosowanie wobec oskarżonego pałki służbowej. Zeznania te były spójne i logiczne. W ocenie sądu, gdyby zachowanie oskarżonych na komendzie było poprawne, to policjanci nie mieliby powodów, aby kolejny raz - bez powodu - stosować wobec nich środki przymusu. Nie można także zapomnieć, iż kwestia rzekomego pobicia oskarżonych przez funkcjonariuszy policji została prawomocnie rozstrzygnięta. Na mocy postanowienia Prokuratora Rejonowego w G. (...) D. umorzono postępowanie w sprawie (...) Ocena Prokuratora została podzielona w całości przez tutejszy sąd w ramach kontroli odwoławczej. Przedmiotowa sprawa nie dostarczyła w żaden sposób dowodów, aby przyjętą optykę zmienić. W przekonaniu sądu przyjęta linia obrony oskarżonych okazała się całkowicie niewiarygodna. Wyjaśnienia oskarżonych raziły naiwnością i niespotykaną wręcz jednostronnością. Oskarżeni skupili się na wykazaniu bezprawności zachowań policjantów, całkowicie pomijając własne zachowanie potęgowane spożytym alkoholem. Przyjęcie wyjaśnień oskarżonych wymagałoby trudnej do zaakceptowania wołty myślowej, według której do czasu zatrzymania ich zachowanie było naganne, a od tego momentu byli całkowicie posłuszni komendom agresywnych policjantów. Dodać trzeba, iż policjanci w swych zeznaniach wskazywali na pewne szczególne okoliczności towarzyszące zatrzymaniu. Mowa w tym miejscu o groźbach zwolnienia z pracy ze względu na znajomości w tutejszej prokuraturze oraz powiązania rodzinne oskarżonego M. W.. Należy w związku z tym przyjąć, iż policjanci nie byłiby w stanie przekazać takiej relacji, gdyby jej nie usłyszeli z ust oskarżonych.

W przedmiotowej sprawie sąd przesłuchał również w charakterze świadków rodziców oskarżonych, R. K., W. K. oraz I. W.. Ich zeznania nie wniosły nic istotnego do sprawy, bowiem wymieni znali okoliczności zdarzenia jedynie na podstawie relacji przedstawionych przez ich synów. Z tego względu zeznania te nie stały się podstawą dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Podobnie jak wyjaśnienia oskarżonych, były one jednostronne i całkowicie nieobiektywne. Wskazani świadkowie zdawali się pomijać milczeniem chuligańskie zachowania oskarżonych. Nie zdobyli się na krytyczną refleksję dotyczącą ich stanu nietrzeźwości. Koncentrowali się natomiast na dowodzeniu pobicia oskarżonych przez policjantów. Jak już wskazano, kwestia ta była przedmiotem odrębnego postępowania, a rozstrzygnięcie w powołanej sprawie w zestawieniu z materiałem dowodowym w niniejszej sprawie, nie budzi wątpliwości sądu.

Sąd przesłuchał także policjantów w osobach M. M., P. K., J. W. oraz J. K.. Ich zeznania sąd uznał za wiarygodne. Nie wnoszą one zasadniczo treści istotnych do sprawy. Wskazać trzeba jednakże, że J. K. potwierdził naganne zachowanie M. W. w budynku komendy policji. Z kolei J. W. i P. K. opisali przebieg swojej pracy w trakcie służby ochronnej w (...). Świadek P. K. wskazał, iż nie był świadkiem użycia wobec oskarżonych środków przymusu bezpośredniego. Zastrzegł, iż po umieszczeniu zatrzymanych w (...) żaden z policjantów nie ma tam już wstępu (k.135). To z kolei zadaje kłam twierdzeniom oskarżonych, iż byli bici jeszcze po umieszczeniu w (...). Podobne w swej wymowie zeznania złożyła także J. W.. Zeznała, iż do pomieszczeń osób zatrzymanych może wchodzić tylko osoba pełniąca dyżur ochronny w (...) (k. 136). Co znamienne, świadek nadmieniła, iż podczas przejmowania służby o godzinie 6.00 została uprzedzona o konieczności zachowania szczególnej ostrożności ze względu na agresywne zachowanie oskarżonych (k.136). Niewątpliwie informacja ta wynikała z oglądu i oceny sytuacji, która miała miejsce w związku z zatrzymaniem oskarżonych. Uprzedzenie o agresji nie było przy tym pustym twierdzeniem jeśli zważy się na zeznania funkcjonariuszy policji zeznających na okoliczność zachowania oskarżonych po zatrzymaniu.

Zeznania świadków M. S., K. S. (2), A. B. oraz K. S. (3) sąd również uznał za wiarygodne. Należy jednak zauważyć, że dotyczyły one zachowania oskarżonych sprzed interwencji Policji, w tym zachowania pozostałych współoskarżonych. Biorąc pod uwagę, iż wniosek o sporządzenie uzasadnienia dotyczy oskarżonych M. K. (1) oraz M. W., których zarzucane czyny zostały popełnione podczas interwencji, sąd odstąpił od szczegółowej oceny tych zeznań. W tym miejscu wskazać zatem należy, iż zeznaniom tym oskarżeni nie zaprzeczali. Przeciwnie, M. K. (1) dość szczegółowo opisał swoje zachowanie związane z aktami wandalizmu. Jego depozycje znajdują w tym zakresie potwierdzenie w zeznaniach powołanych powyżej świadków.

Sąd dał wiarę dokumentom zgromadzonym w aktach sprawy, w tym protokołom z przebiegu badań stanu trzeźwości oskarżonych. Na ich podstawie sąd ustalił, iż oskarżeni podczas zajścia znajdowali się pod działaniem alkoholu.

Reasumując, mając na uwadze przedstawiony powyżej materiał dowodowy, sąd uznał oskarżonego M. K. (1) za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie 2 i 5 aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż czyn z punktu 2 aktu oskarżenia wyczerpywał znamiona występku z art. 226 §1 kk i art. 224 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk, tj. dwóch przestępstw z art. 226 § 1 kk i art. 224 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk oraz z art. 222 §1 kk, art. 226 §1 kk i art. 224 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk. Przyjęta kwalifikacja czynów pozwoliła na przyjęcie konstrukcji ciągu przestępstw z art. 91 §1 kk. Ponadto uznano oskarżonego za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie 3 i 4 aktu oskarżenia tj. dwóch przestępstw z art. 226 § 1 kk, przyjmując, iż zostały one popełnione w ramach ciągu przestępstw z art. 91 §1 kk. W odniesieniu do czynu z punktu II aktu oskarżenia sąd zmienił jego kwalifikację prawną, eliminując art. 13 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk. Zważyć wobec tego trzeba, iż opis czynu przedstawiony przez prokuratora wskazuje na stosowanie przemocy poprzez usiłowanie uderzenia interweniującego policjanta rękoma oraz kopnięcie go. Oczywista była też intencja takiego zachowania oskarżonego. Zmierzał on poprzez swoje zabiegi do zaniechania czynności służbowych podejmowanych przez policjanta D. S.. Skoro tak, to zachowanie to wyczerpuje znamiona czynu z art. 224 § 2 kk bez konieczności dodatkowego wskazywania na naruszenie nietykalności cielesnej policjanta. Znamię przemocy określone w art. 224 § 2 kk wyrażone było wszak w tym wypadku właśnie usiłowaniem uderzenia rękoma i kopnięcia pokrzywdzonego. Wobec tego zasadna wydaje się redukcja prawnej oceny zachowania oskarżonego poprzez pominięcie art. 13 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk. Kontynuując rozważania dotyczące prawnej oceny czynów oskarżonego, wskazać należy, iż M. K. (1) podczas interwencji na terenie szkoły wymachiwał w stosunku do D. S. rękoma i nogami, używał w stosunku do niego słów obraźliwych, nazywając go „skurwysynem jebanym”, „cwelem”, groził mu. Jego zachowanie w tym wypadku wyczerpało zatem także znamiona czynu spenalizowanego w art. 226 § 1 kk. Stąd też kwalifikacja prawna czynu z punktu 2 aktu oskarżenia, tj. art. 226 § 1 kk w zw. z art. 224 § 2 kk i art. 11 § 2 kk. Kolejne zachowania o charakterze przestępczym miały następnie miejsce w czasie doprowadzenia oskarżonego do komendy policji. Oskarżony używał wówczas słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających w stosunku do D. S. i T. K.. Jego zachowanie wyczerpało wobec tego znamiona czynu z art. 226 § 1 kk (czyn z punktu 3 aktu oskarżenia). Zachowanie to oskarżony przejawiał wobec D. S. także po przewiezieniu do budynku komendy policji, kiedy to przystąpiono do wykonywania czynności związanych z jego zatrzymaniem. Z tego też względu w punkcie 4 aktu oskarżenia zasadnie przyjęto kwalifikację czynu z art. 226 § 1 kk. Oskarżony podobnie agresywnie zachowywał się

na komendzie w stosunku do policjantów A. R. i R. W.. W tym wypadku nie ograniczał się jednak jedynie do zniewag (art. 226 § 1 kk). Przypomnieć trzeba, iż wskazani funkcjonariusze policji zostali zobowiązani do przeprowadzenia czynności związanych z zatrzymaniem i umieszczeniem oskarżonego do (...). Ich zakres czynności obejmował między innymi dowieszenie zatrzymanych na badania lekarskie. Oskarżony na ich czynności zareagował agresją, starając się uniemożliwić ich wykonanie. Agresja ta została wyrażona nie tylko w sposób werbalny, ale także pod postacią oporu czynnego. Zeznający policjanci wskazywali, iż oskarżony był wówczas pobudzony. Wymachiwał rękoma i nogami, kopał w ich stronę butami, nazywając ich „chujami” i „psami jebanymi”. Szarpał policjantów za ręce i mundur, usiłował ich kopnąć. Groził. W tym wypadku sąd podzielił stanowisko prokuratora co do kwalifikacji czynu z punktu 5 aktu oskarżenia. Przyjmując kumulatywną kwalifikację czynu, przyjęto, iż wyczerpał on znamiona występków z art. 222 § 1 kk (naruszenie nietykalności cielesnej), art. 224 § 2 kk (działanie w celu zaniechania przez policjantów prawnej czynności służbowej) oraz art. 226 § 1 kk (używanie wobec policjantów słów wulgarnych, obraźliwych i poniżających).

M. W. sąd uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie 1 i 3 aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż czyn z punktu 1 wyczerpuje znamiona występków z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, tj. dwóch przestępstw z art. 224 § 2 kk, art. 226 § 1 kk i art. 11 § 2 kk oraz z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Przyjęto przy tym, iż zostały one popełnione w ramach ciągu przestępstw w myśl art. 91 § 1 kk. Podobnie jak w przypadku czynu z punktu 2 aktu oskarżenia zarzucanego oskarżonemu M. K. (1), w odniesieniu do punktu 1 zarzucanego M. W. zmieniono kwalifikację prawną czynu, eliminując art. 13 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk. Identyczna była także intencja sądu jeśli chodzi o redukcję prawnej oceny czynu. Zachowanie polegające na usiłowaniu kopnięcia i uderzenia rękoma odkodowano jako przemoc w celu zaniechania przez policjanta prawnej czynności służbowej (art. 224 § 2 kk). Sąd uznał także oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Zaproponowana kwalifikacja prawna czynów odzwierciedlała zachowanie oskarżonego. I tak, w trakcie interwencji na boisku szkolnym M. W. używał w stosunku do D. S. słów wulgarnych i obelżywych, ponadto groził mu, że gdy spotka go na mieście, to go „zajebie” (art. 226 § 1 kk). Wymachiwał przy tym w kierunku policjanta rękoma i nogami, próbując go kopnąć. Czynił to w celu uniemożliwienia policjantowi wykonania czynności zmierzających do zatrzymania go w związku ze stwierdzonymi aktami wandalizmu (art. 224 § 2 kk). Jego zachowanie opisane w punkcie 1 aktu oskarżenia wyczerpało zatem znamiona czynu z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Swoje przestępcze zachowania oskarżony kontynuował także podczas jazdy radiowozem do budynku komendy policji. Wtedy to używał w stosunku do przewożących go funkcjonariuszy obraźliwych i wulgarnych słów, nazywając ich „psami jebanymi” i „kurwami”. Dodatkowo szarpał D. S. za pagony i rękaw oraz odpychał jego głowę. W takim zachowaniu należy dostrzegać realizację znamion czynu z art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (punkt 2 aktu oskarżenia). Po przyjeździe na komendę M. W. ponownie zaczął szarpać D. S. za rękaw, wymachiwał rękoma, ubliżał mu, nazywając go „skurwysynem”, kierował w stosunku do niego groźby. Oczywista była przy tym intencja takiego zachowania – zmierzało ono do uniemożliwienia wykonania przez policjanta czynności związanych z zatrzymaniem i osadzeniem oskarżonego. Takie zachowanie należało wobec tego zakwalifikować z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 226 § 1 kk i art. 11 § 2 kk.

Reasumując tę część oceny prawnej zachowań oskarżonych w niniejszej sprawie należy dodać, iż używane przez oskarżonych słowa niewątpliwie stanowią wyraz pogardy wobec interweniujących policjantów. Osoby je wypowiadające miały na celu wyzwanie i tym samym naruszenie czci pokrzywdzonych. Wydzźwięku i znaczenia słów wypowiedzianych przez oskarżonych nie wypada wręcz tłumaczyć. Podobnie nie trzeba rozwodzić się nad pytaniem, czy miały one charakter znieważający. Słowa użyte przez oskarżonych są bowiem powszechnie uznawane za obelżywe, a ich użycie wobec drugiej osoby wypełnia znamiona przestępstwa zniewagi. Wobec tego, że słowa te zostały użyte wobec funkcjonariuszy policji w trakcie podejmowanej interwencji służbowej, oskarżeni wypełnili znamiona czynu z art. 226 § 1 kk. Kierując do funkcjonariuszy groźby i stosując przemoc, oskarżeni dodatkowo swoim zachowaniem wyczerpali znamiona z art. 224 § 2 k. Jak już wskazano powyżej, żadnej trudności nie dostarcza ustalenie intencji takich zachowań oskarżonych. Kwestionowali oni czynności podejmowane przez policjantów, z tego też względu zmierzali do ich uniemożliwienia. Wyzwiska, groźby, naruszenie nietykalności cielesnej, czy stosowanie przemocy były ku temu środkami. Szarpanie policjantów za mundur i ręce stanowiło jednocześnie naruszenie nietykalności cielesnej,

czemu należało dać wyraz w kwalifikacji z art. 222 § 1 kk. Z uwagi na jedność czasową opisanych zachowań, czyny należało ocenić w ramach konstrukcji zbiegu przepisów ustawy (art. 11§2 kk).

W związku z powyższym drugi i piąty czyn zarzucany oskarżonemu M. K. (1) sąd zakwalifikował jako dwa przestępstwa z art. 226 § 1 kk i art. 224 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk oraz z art. 222 §1 kk, art. 226 §1 kk i art. 224 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk. Uwzględniając, iż oba czyny zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, sąd przyjął, że zostały one popełnione w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. Z kolei trzeci i czwarty czyn zostały zakwalifikowane jako występki z art. 226 § 1 kk. Sąd przyjął, że czyny te również zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk.

Pierwszy i trzeci czyn zarzucany oskarżonemu M. W. sąd zakwalifikował jako dwa przestępstwa z art. 224 § 2 kk, art. 226 § 1 kk i art. 11 § 2 kk oraz z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 224 §2 kk i art. 226 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Z kolei drugi z zarzuczanych czynów jako przestępstwo z art. z art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Uznając M. K. (1) za winnego popełnienia czynów zarzuczanych mu w punkcie 2 i 5 aktu oskarżenia, wymierzono mu karę 1 roku ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym (art. 224 § 1 kk w zw. z art. 224 §2 kk po zastosowaniu art. 37a kk w zw. art. 34 §1 i 1a pkt 1 oraz art. 35 §1 kk). Za czyny zarzucane w punktach 3 i 4 aktu oskarżenia wymierzono natomiast karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym (art. 226 § 1 kk w zw. art. 34 §1 i 1a pkt 1 oraz art. 35 §1 kk). Wymierzone kary jednostkowe połączono węzłem kary łącznej w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym (art. 91 §2 kk w zw. z art. 86 §1 i §3 kk).

Uznając M. W. za winnego popełnienia czynów zarzuczanych mu w punkcie 1 i 3 aktu oskarżenia, sąd wymierzył mu karę 1 roku ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym (art. 224 § 1 kk w zw. z art. 224 §2 kk po zastosowaniu art. 37a kk w zw. art. 34 §1 i 1a pkt 1 oraz art. 35 §1 kk). Za czyn zarzucany w punkcie 2 aktu oskarżenia wymierzono natomiast karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym (art. 222 §1 kk w zw. z art. 34 §1 i 1a pkt 1 oraz art. 35 §1 kk). Wymierzone kary jednostkowe połączono węzłem kary łącznej w wymiarze 1 roku i 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym (art. 91 §2 kk w zw. z art. 86 §1 i §3 kk).

W przekonaniu sądu tak kary jednostkowe, jak i kara łączna – zarówno co do rodzaju, jak i wymiaru – w sposób trafny oddają stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionych przez obu oskarżonych czynów. Jako okoliczność wpływającą na niższy wymiar kary niż proponował to prokurator sąd przyjął dotychczasową niekaralność oskarżonych. Sąd miał także na uwadze wagę popełnionych występków. Oskarżony M. K. (1) w sposób rażący naruszył porządek prawny, dopuszczając się aktów bezsensownego i karygodnego wandalizmu. Zachowanie obu oskarżonych wobec policjantów świadczy z kolei o braku szacunku wobec obowiązujących norm prawnych oraz organów egzekwujących ich przestrzeganie. Wydaje się, iż obaj oskarżeni nie zdobyli się póki co na krytyczną ocenę swojego zachowania w dniu zatrzymania. Kierując się specyficznie pojmowanym poczuciem pokrzywdzenia, nie są w stanie przyjąć, iż interwencja policji (w tym użycie środków przymusu bezpośredniego) była wynikiem ich karygodnego zachowania. W tym stanie rzeczy zastosowane sankcje winny taką refleksję wywołać. Sąd miał na uwadze, iż oskarżeni są osobami młodymi. W ich przypadku kara powinna zatem przede wszystkim zawierać aspekt wychowawczy oraz uczyć ich zdyscyplinowania i systematyczności. Realizację takich celów zapewnia kara ograniczenia wolności polegająca na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne. Jest to zarazem kara na tyle dolegliwa, iż z całą pewnością odniesie skutek w zakresie prewencji indywidualnej. Stanowi zarazem czytelny sygnał, iż zachowanie oskarżonych spotkało się z szybką i zdecydowaną reakcją ze strony sądu. W przypadku obu oskarżonych kara została zarazem dostosowana do ich obecnej sytuacji życiowej. M. K. (1) i M. W. są osobami bezrobotnymi, nie osiągają żadnych dochodów. Trudno wobec tego przyjąć możliwość orzeczenia kary grzywny. Obowiązek wykonywania prac na cele społeczne zdyscyplinuje oskarżonych oraz pozwoli na

refleksję na temat zachowania w przedmiotowej sprawie. Liczba godzin pracy w stosunku miesięcznym nie zakłóci ich obowiązków szkolnych. W świetle ujawnionych okoliczności sprawy wymiar kary ograniczenia wolności nie razi surowością. Sąd dodatkowo zważył, iż czyny oskarżonych zostały popełnione w stanie nietrzeźwości, co musiało znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary.

Decydując o prawnych konsekwencjach czynów przypisanych obu oskarżonym, sąd miał na uwadze szeroki rozdzźwięk sprawy w środowisku społeczności lokalnej. Oskarżeni pomijając całkowicie fakt dokonanych zniszczeń, kreowali się na ofiary brutalności policji. Nie potrafili przyjąć, iż to ich zachowanie wywołało konieczność użycia środków przymusu bezpośredniego. Ich zachowanie objawiało się nie tylko agresją werbalną, ale także użyciem przemocy fizycznej. Słowa wypowiedziane pod adresem policjantów świadczyły o pogardzie, niskiej kulturze i braku poszanowania podstawowych norm zachowania wobec przedstawicieli organów państwa. Z tego też względu sąd postanowił o obowiązku przeproszenia pokrzywdzonych na łamach prasy lokalnej, tj. w tygodniku (...) w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku (art. 72 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 34 § 3 kk). W punkcie XV wyroku M. K. (1) został zobowiązany do przeproszenia D. S., T. K., A. R. i R. W., natomiast M. W. w punkcie XVI do przeproszenia D. S. i T. K.. Zastosowany środek wpłynie na oskarżonych dyscyplinująco i pozwoli na uświadomienie im szkodliwości społecznej popełnionych czynów. Będzie też znakiem, iż prawne zachowania policjantów podczas wykonywania czynności służbowych znalazły należną ochronę, a z drugiej strony – zachowania godzące w panujący porządek prawny – spotkały się z przykładowym ukaraniem.

Sąd zważył z kolei, iż zachowania oskarżonych wywołały u pokrzywdzonych szereg negatywnych przeżyć, związanych z używaniem gróźb, wyzwisk, słów poniżających oraz przemocy fizycznej. W takim stanie rzeczy zasadnym wydaje się symboliczne wynagrodzenie za wyrządzoną krzywdę. Temu służyło orzeczenie na rzecz pokrzywdzonych nawiązek w kwocie po 500 złotych z ustawowymi odsetkami od 3 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty (punkt XIX i XX wyroku). Oskarżeni muszą mieć świadomość, iż ich zachowanie stanowiło źródło przykrości i negatywnych przeżyć u pokrzywdzonych. Muszą także wiedzieć, iż zachowania opisane w wyroku wiążą się z możliwością wymierzenia środków stanowiących dolegliwość finansową. Kwoty zasądzone na rzecz pokrzywdzonych mają przy tym charakter wręcz symboliczny. Z całą pewnością obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonych nie narazi oskarżonych na uszczerbek w utrzymaniu. Oskarżeni są młodzi, mają więc możliwość podjęcia pracy, choćby w okresie wolnym od obowiązków szkolnych, by uiścić kwoty zasądzone tytułem zadośćuczynienia.

Na mocy art. 63 §1 kk na poczet orzeczonych kar łącznych ograniczenia wolności zaliczono oskarżonym okres zatrzymania. M. K. (1) zaliczono okres zatrzymania od dnia 2 sierpnia 2015 roku godz. 00.05 do dnia 2 sierpnia 2015 roku godz. 15.50 uznając, iż stanowi to dwa dni kary ograniczenia wolności, natomiast M. W. okres zatrzymania od dnia 2 sierpnia 2015 roku godz. 00.05 do dnia 2 sierpnia 2015 roku godz. 14.45 uznając, iż stanowi to dwa dni kary ograniczenia wolności.

O kosztach procesu w odniesieniu do obu oskarżonych orzeczono po myśli art. 624 § 1 kpk i art. 627 kpk, zwalniać każdego z nich od obowiązku uiszczenia opłaty, zaś obciążając każdego z nich w ¼ wydatków w sprawie, to jest w kwocie po 40,00 złotych. Dokonując takiego rozstrzygnięcia, sąd zważył, iż opłaty wynosiłyby po 300 złotych. Są to kwoty stosunkowo wysokie, jeśli zważy się na obecną sytuację majątkową oskarżonych. Pozostają oni na utrzymaniu rodziców, nie osiągają dochodów. To uzasadnia zwolnienie od opłat. Jednocześnie jednak zważyć trzeba, iż wydatki należne od każdego z oskarżonych to kwota zaledwie 40 złotych. Skoro tak, to oskarżeni powinni ją uiścić. Kwota ta nie przerasta ich możliwości płatniczych. Zważyć trzeba, iż w przedmiotowej sprawie oskarżeni przyznali, że spożywali alkohol, który kupowali sobie podczas chodzenia po mieście. Jeśli zatem mieli pieniądze na alkohol to nic nie zwalnia ich z zapłaty porównywalnych kwot tytułem opłaty.